

ЧАСТИНА ПЕРША

Джеремі чує крахи через вентиляцію. Чує, але ніяк не реагує. Вечірня рутинна – це головне. Займаючись мирськими, буденними справами, він відчувається максимально собою. Врівноважується й зосереджується, просто повертаючи старий кран у цій окайній ванній кімнаті. Його вечір завжди закінчується перед дзеркалом. Джеремі щойно помився. Як правило, після цього він голиться, ретельно й неспіхом. Йому подобається лягати в ліжку чистим – тілом і душею. Тож щовечора він виділяє час на приготування до сну, попри будь-які зовнішні перешкоди.

Сьогодні його вибиває з рутини особливо голосний вереск. Він дивиться у дзеркало, і його переповнює гнів, здіймається, мов гнізлина, що захоплює його ество. Майже ритмічні крики, що лунають зараз із підвалу, заважають думати. Скільки він себе пам'ятає, стільки й ненавидить гучні звуки. У дитинстві, опинившись у подному місці, він завжди відчував, як гамір юрби лещатами стискає його. Тепер же єдині звуки, які він прагне чути, – звуки бао^{*}. Симфонія його мешканців оєртає, мов тепла ковдра. Природа завжди створює найкращі саундтреки.

Джеремі намагається віднежуватися від криків. Рутинна для нього священна. Він злітає, прибирає із чола пасмо білого волосся і вмикє радіо біля вмикальника. Ще один звук, що дає йому розраду, – музика. Він готується до полегшення, яке

* Забілювачка волоссяна міцність важкого водоріт із дуже поганою теплоізоляцією на півдні США. – Тут і далі, якщо не вказано інакше, пасторальні прикметки перекладачки.

зараз має прийти, але з динаміка волає «Hotline Bling» Дрейка, і він негайно вимикає радіо. Люди йому здається, що він народився в не той час.

Чоловік повільно змиває з долонь кров і бруд, намагаючись не перейматися приглушеними стогонами агонії, що голосно динуть через вентиляційну решітку. Відявляється у сає обличчя в дзеркалі. Здається, вилиці з кожним роком трохи піднімаються, виділяються різкіше. Ця ознака старіння дає йому дину вітху, здається справжнім благословенням. Багато врівноважених людей молочуться вичоченням черепом. Більшість із них навіть не розуміє, яке примітивно-зловісне саме це влодобання. Більшість людей взагалі не дозволяє собі помічати ту дину сторону людської душі, що постала мільйони років тому з потреби виживання їхніх предків, часто – жорстокої потреби. Є певні риси, які еволюція визнала важливими. Люди просто надто тупі, аби збагнути їхні схильності натикають на геінофонд, що постає з насильства.

Він не схожий кочне на людину в половій порочності. Напакці, здається цілком безневинним, а часом – справжнім добродієм. Саме тому ає й аководити. Є така рослина – *Atorhophallus citanum* – зазвичай її називають трупною квіткою. Вона величезна, прекрасна, і ніщо в її вигляді не натикає на небезпеку. Вітім, коли вона зацвітає, приблизно раз на десять років, її аромат схожий на смерід мертвої плоті. І ає ж, квітка живе. Навіть процвітає. Він не дуже відрізняється від трупної квітки. Попри свою химерність, ця дивна рослина вабить людей і навіть має справжніх шанувальників.

Завтра четвер. Четвер – це його п'ятниця, хоча він просто ненавидить, коли люди так кажуть. Мешкає з тим, від початку другого року навчання в медичній школі Тулейнського університету в нього є цей привілей – додатковий вільний день. Хоча й доводиться вбиватися на деяких заняттях, саме у п'ятницю починаються його вихідні, коли він і виконує більшу частину

роботи. Зараз він особливо в захваті, бо має чудові плани для своїх вишніх гостей на майбутній вікенд. Алажеж, чи втілить він повністю ці плани, залежить від того, чи адається йому запросити ще деякого.

Емілі обов'язково до них приднається. Після того як Джені вперше ініціював коно спільну роботу в біологічній лабораторії, він кілька тижнів аивчав Емілі, і тепер перекоаний, що саме вона кине йому той виклик, якого він так палко прагне. Емілі займається бігом кілька разів на тиждень і, схоже, не забуває шлукук фастфудом, тож їй напевне не бракує витривалості. Вона мешкає в Почтатулі з двома сусідками – кинай-мають великий старий будинок за межами кампусу. Якщо не звязати на те, як аж надто легко вона відкрилася новому напарнику по лабораторії, дішена була злісна, розумна і впевнена в собі – усе це знадобиться їй під час його гри. Звісно, з тих двох теж буде якась користь, але після тривалого гостювання в нього на всі заплановані активні вихідні їх не вистачить.

Його гості прибули в суботу аечері минулого тижня і відтоді вже витримали трохи експериментів. Він без жодних предлодій узязяє за ниху пабі Бюкенена. Зааичай він не квапився, знайомлячись із потенційними гостями, як-от з Емілі, але ці двоє просто апали йому до рук. Наче всесвіт попросив його вивести сміття. Алажеж, він був змушений це зробити.

Кейті та Метт – до болю ніякі. Їм бракує оригінальності думки, і вони з ентузіазмом зголосилися поїкати з незнайомцем із загостреними вилицями, спокисавшись на обіцянку наркотиків. Тепер Кейті та Метт знають, що зробили неправильний вибір. Він знову чує змучений стогін із вентиляції та відчуває, що втрачає терпєнє.

Покинувши аечірню рутину, він поспішає вноє, до підвалу, у якому зупинився його гості. Низькі стогони Кейті тут же перетворюються на нажахане скоглення, її тендітне тіло здригається, варто йому наблизитися.

– Не варто забувати про те, що ти – у чужому домі, – каже він, дивлячись просто в її каламутні карі очі.

* Саме це квітку зображено на обкладинці книги. – *Привітання аичуської редакторки.*

Вона безнадійно пересвієна. Обвисле темне волосся наче приклеєне до шиї засохлою кров'ю. Уся її естетика — трейлерний парк, хай як вона намагається це приховати. Зуби, дещо схожі на мишачі, могли би бути чарівними, якби вона не була такою неймовірно дурною. Коли Джеремі підійшов до неї в барі, вона саме розаказує Метта Історіями про те, яку старших класах була чирліджеркою — жалюгідні казки, притягнуті за вуха, звязуючи на те, у якій формі вона зарар.

Він поправляє мотузку, якою вона прив'язана до стільця, і перевіряє, чи все гаразд із крапельницею, що насаєчує рідиною її органів. Трубка без заломів, пакет із розчином майже повний.

— Метт поводитися чепцю. Вери приклад із Метта, Кейті.

Він широко усміхається й показує на мовчане нерухоме тіло чоловіка, що майже споволо із сусіднього стільця.

Вони обоє знають, що він знепритомнів, ще коли Джеремі приходив минулого разу, імовірно, від шоку. Кейті починає голосно плакати, і він закрючує очі. Вона запробує його вічність, її відчай спричиняє в нього дедалі більшу огиду. Стоячи поруч із нею в темряві, він натискає кнопку на колонці між двох стільців. У повітрі лує «A Girl Like You» Едіна Колліна. Він усміхається сам до себе: нарешті гідні звуки.

— О, це вже краще.

Джеремі погоджується в такт музики, дає Кейті змогу опанувати себе.

Під кінець першого приспіву вона починає голосити. Він без вагана хопав плоскогобці, що лежать біля її стільця, й одним різким рухом зринає гідотно-рожевий ніготь із великого пальця її лівої руки. А тоді наближує її спотворене криком обличчя до свого так, що вони торкаються.

— Ще один звук — і я почну відкрити зуби. Зрозуміла? — погрожує він.

Вона змучено киває, Джеремі жбурляє плоскогобці в куток і піднімається нагору, підмаргувавши їй.

У дитинстві він мав небагато співчуття. У дитинстві він взагалі мало що мав. Його батько був чоловіком жорстким, але

справедливим: удома він вимагав покорі і від дружини, і від сина. Якщо Джеремі вдавалося заспокоїти його в потрібний момент, батько вчив та наставляв його, і це запам'ятовувалося надолго. Батько працював у місті авіамеханіком, обслуговував різноманітне авіаційне обладнання. Хоча ця робота й не вимагала окремої освіти, та Джеремі завжди цікавився тим, що його батько працює з літаками — йому завжди кортіло зазирнути всередину одного з найважливіших винаходів людства. Утім, якщо він підходив до батька невчасно, то зазнавав жорстокого приречення.

Попри батькову суворість, Джеремі щодня чекав на його повернення з роботи. Вони нечасто щось робили разом, але він дуже це цінував. Проводячи весь день із матір'ю, Джеремі насолоджувався затішеною тишею, яка панувала між ними, коли вони з батьком дивилися телевізор перед сном. З материнного боку нехтування чергувалося з надмірною увагою, наче вона не вміла апоратися з власними почуттями. Їй завжди було то забагато, то замало.

Джеремі зник поривати в навчання: вони стабільно давали йому прирєсток від непередбачуваних прирєк батька. У сім років він ще не вступив до школи, та матір, хай якою недбало вона була, раз на кілька днів водила його до бібліотеки на Сент-Чарльз-авеню. Вони завжди ходили туди в будні, коли батько працював. Малий Джеремі не розумів тоді, що мати тягнула єдиного сина до бібліотеки лише через свій роман з одним із бібліотечарів, але урок омани, отриманий під час цих візитів, він засвоїв. Хлопчик рано навчився, що не може на розповідати батькові, як мати залишала його блукати між полиць, поки вони з містером Керреєм значилися в кімнаті для персоналу. Утім, ще важливіше те, що він навчився красити. Принісши додому книжки в наплічовку чи під курточку, не попросивши матір записати їх. Тепер Джеремі майже впевнений, що співробітники бібліотеки просто закривали на це очі, жалюючи його. Однак тоді він почувався так, ніби щотяжня йде на грабжк.

Час від часу з ним намагалася завести розмову міс Нокс, бібліотекарка. Одного дня прямо запитала, чи у них удома все гаразд, і її голос тремтів від занепокоєння. Джеремі не відповів, натомість попросив у неї книжку про лоботомію. У той період його саме зачарувала ця стара медична процедура та її найпалкіший прихильник, лікар Волтер Фрімен. На вихідних його батько дивився повтор документального серіалу «Перша лімія» – серію під назвою «Несправні голови». Це був жахливий погляд на систему охорони психічного здоров'я, зокрема лоботомію, яку застосовували до пацієнтів із багатьма діагнозами, серед яких була, скажімо, шизофренія. Лікування полягало в руйнуванні тканин із нейронними зв'язками, що вважались відповідальними за небажану поведінку пацієнта.

Префронтальна лоботомія лікаря Фрімена захопила Джеремі найбільше. Її називали «лоботомією ножем для льоду». Ця провокаційна назва викликала в умі образ бездоганного хірурга, одержимого бажанням досліджувати хворий розум. Певніше, 1992 року, Джеремі спознався огици, коли чув, як недбало кидалися цими словами в новинах, розповідаючи про метод, яким серійний убивця Джеффі Дамер «вгамовував» своїх жертв. Дамер був настільки недоумком, що вважав, ніби може створити зомбі, вводячи в мозок жертв мийні засоби й кислоти. Він був просто йологом. Називати те, що він робив, лоботомією – це як казати, що Тед Банді* часто ходив на побачення. Джеремі, здавалося, чув, як лікар Фрімен перевергається а мозги.

Маленький він мав жагу до знань, і, зв'язуючи на хронічну їх нестачу, вгамовував цей голод експериментами. Протягом багатьох років у його голові лунала батькова порада: «Хочеш про щось дізнатися, синку? Розбери це на частини й роздивись».

* Тед Банді – серійний убивця й зниклошник, один із найжорстокіших серійних убивць Америки, визнаний винним у вбивствіх 30 жінок, хоча вважається, що виморган жерти у нього було понад 100. Відзначається правдивою зовнішністю й гарними манерами, завдяки чому легко втирався у довіру до майбутніх жертв.

Розділ 2

Повітря Луїзіани здається геть густим навіть уночі. Судмед-експерти Рен Мюллер кіпає, проганяючи сон, і заходить з латілки у вологу, парув ніч. Вона дивиться на годівник і криється, міражючи, як було б чудово, якби злочинці хоча б кілька місяців робили свої мізерні дівни не серед ночі.

Вона переступає зновіть густий мокрий куц, ледве втримується, щоб не впасти, перецьившись через корінь болотного кшариса. Здається, жолоби на його стовбурі ось-ось прокопчуть її, а кора, схожа на крихітні руки зновіть правдивої міфічної лочари з баю, задущить. Вона зупиняється, чекає, поки очі звичнуть до штучного світла попереду. Троє офіцерів поліції світять ліхтарями вниз, на щось над водою. Промені прорізають темряву, акривають усе насколо них ще густішою чорнотою. Це привабливий контраст: від нього місце злочину стає виразнішим.

Напівоголене тіло мертвої жінки лежить скручене в густій високій траві, що росте біля води. Голова й плечі замурені в чорну каламуть. Решта тіла – у траві, горіщить. Жінка висока, середньої статури. Рен озиряється й бачить молодших коронерів, які плентаються за нею з ношами. Навіть утрах буде непростю витягнути тіло зі зловісного баю.

Лише два тижні тому детективи знайшли за баром «Зона 12 миль» тіло іншої молодшої жінки, вже на стадії розкладання. Воно лежало обличчям у калюжі, геть просочене смердючою болотною водою. Роззираючись, Рен зауважує ці паралелі, і хоча асередині б'є у дивини тривога, вона вгамовує її. Завжди оглядає тіло без упереджень чи очікування. Однак, зосередившись